

продовольством» (скор. «Провізець») з рівнозначним членством щодо прав та обов'язків всіх регіональних/державних представників. Складання та представлення щорічної глобальної звітності щодо забезпечення продовольством на основі представлених нормативних документів і планів членів «Провізцю».

Список використаних джерел

1. Оганян Г. Продовольча проблема, шляхи її розв'язання. URL: <https://fingal.com.ua/content/view/510/39/1/6/>.
2. Responding to the COVID-19 pandemic with open and predictable trade in agricultural and food products. URL: <https://docs.wto.org/dol2fe/Pages/FE>.

УДК 339.9.01

Черепанова В.О.,

кандидат економічних наук, професор, професор кафедри економіки бізнесу і міжнародних економічних відносин,

Романов В.С., Гузе С.К.,

здобувачі вищої освіти,

*Національний технічний університет
«Харківський політехнічний інститут»*

БАЗОВІ СТРАТЕГІЇ МІЖНАРОДНОГО ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ КРАЇН

Міжнародний економічний розвиток країн - це складний процес, який охоплює різні стратегії та моделі для досягнення стійкого економічного зростання і підвищення добробуту націй. Міжнародний економічний розвиток країн може бути реалізований через різні стратегії та моделі, які враховують особливості економічного потенціалу, політичний контекст, соціокультурні аспекти та інші фактори [1-15]. Автором сформовано кілька базових стратегій та моделей, які можуть бути застосовані для сприяння міжнародному економічному розвитку країн. Розглянемо їх більш детально.

1. Експортно-орієнтована стратегія. Ця стратегія передбачає активний розвиток експорту товарів і послуг як основного джерела економічного зростання. Країни, що використовують цю стратегію, зазвичай спеціалізуються на виробництві товарів або послуг, які

мають конкурентоспроможні переваги на міжнародних ринках і активно розвивають зовнішню торгівлю.. Для успішної реалізації цієї стратегії важливо мати відкритий та конкурентний експортний режим, ефективну інфраструктуру та підтримку для підприємств, а також на підтримку експортних галузей через субсидії та інші заходи.

2. Імпортозаміщувальна стратегія. Ця модель передбачає стимулювання виробництва власних товарів і послуг замість їх імпорту з метою зменшення залежності від зовнішніх постачальників і підвищення виробництва у власній країні. Країни, які застосовують цю стратегію, дотримуються політики тарифів і обмежень щодо імпорту, що має на меті заохочення внутрішнього виробництва і сприяння створенню робочих місць у власній країні, стимулюють внутрішнє виробництво через тарифи, мита або інші заходи, які роблять імпорт дорожчим.

3. Стратегія промислової диверсифікації і модернізації. Ця стратегія передбачає розвиток різноманітних галузей економіки для забезпечення більшої стабільності та стійкості економічного розвитку, перехід від сировинно-орієнтованого експорту до виробництва більш високотехнологічних товарів і послуг. Країни, що застосовують цю стратегію, намагаються розширювати свої промислові сектори, включаючи виробництво, технології, туризм, послуги тощо. Вони розвивають власну науково-технічну базу і стимулюють створення інноваційної продукції для експорту. Це допомагає зменшити залежність від окремих галузей і забезпечує більш рівномірний розвиток економіки.

4. Інвестиційна стратегія. Ця стратегія передбачає активне залучення іноземних інвестицій для стимулювання економічного розвитку. Країни намагаються створити сприятливі умови для іноземних інвесторів, наприклад, шляхом спрощення правил та процедур, зниження податків, створення спеціальних економічних зон тощо.

5. Регіональна інтеграція. Ця модель передбачає участь країн у регіональних економічних об'єднаннях, таких як зони вільної торгівлі або митного союзи. Це сприяє збільшенню обсягів торгівлі між країнами, зниженню торговельних бар'єрів і створенню нових можливостей для економічного зростання.

6. Стратегія сталого розвитку. Ця стратегія враховує екологічні та сталі розвиток. Вона спрямована на забезпечення економічного

зростання, що мінімізує негативний вплив на довкілля та забезпечує ресурсозбережливість.

7. Стратегія гуманітарного розвитку. Ця стратегія акцентується на соціальному та людському розвитку країни. Вона включає в себе покращення освіти, охорони здоров'я, житлового будівництва, розвитку інфраструктури та інших аспектів, спрямованих на підвищення якості життя населення.

8. Індустріалізаційна модель. Ця стратегія передбачає активне стимулювання розвитку важкої промисловості та індустриальних секторів економіки. Країни, що використовують цю модель, зазвичай намагаються створити власні виробничі потужності для виробництва товарів з високою доданою вартістю.

9. Стратегія внутрішнього споживання. Ця модель базується на збільшенні внутрішнього споживання через підвищення рівня життя, соціальний захист та інвестиції в людський капітал. Країни, які вибирають цю модель, часто звертають увагу на розвиток соціальної інфраструктури та громадських послуг.

10. Секторіальна стратегія розвитку. Ця модель передбачає фокус на розвитку конкретних секторів економіки, таких як технології, туризм, сільське господарство або послуги. Країни вибирають цю стратегію залежно від своїх природних, технологічних та людських ресурсів.

Вибір конкретної стратегії або моделі для міжнародного економічного розвитку залежить від унікальних умов і потреб кожної країни. Важливо ретельно аналізувати ситуацію, залучати експертів та робити інформовані рішення для досягнення успішного економічного розвитку. Кожна країна вибирає стратегію та модель розвитку в залежності від своїх особливостей, ресурсів, потреб та цілей. Ефективна реалізація таких стратегій вимагає належного управління, стабільності політичного середовища, інвестицій у людський капітал і реформ.

Список використаних джерел:

1. Нікітенко Д. Міжнародні стратегії економічного розвитку та особливості розвитку України *Bulletin National University of Water and Environmental Engineering* 2(94):140 DOI:10.31713/ve2202113

2. Каймашнікова К.С Генезис та сутність категорії «глобальна стратегія економічного розвитку» URL: http://www.ej.kherson.ua/journal/economic_07/24.pdf

3. Тараніч А.В. Стратегії економічного зростання країн в контексті глобальних викликів розвитку світового господарства URL: [http://www.venu-journal.org/download/2020/1\(38\)/07-Taranych.pdf](http://www.venu-journal.org/download/2020/1(38)/07-Taranych.pdf)

4. Шлапак А. Міжнародна економічна політика як середовище реалізації стратегій розвитку країн, що розвиваються: від регуляторних обмежень до інституційних можливостей DOI:10.33111/vz_kneu.31.22.02.22.152.158

5. Костенко К.А. Економічна стратегія трансформаційних процесів в умовах фінансової глобалізації URL: https://old-zdia.znu.edu.ua/gazeta/VISNIK_37_14.pdf

УДК 339.726.2:336.563

Яворський К. А.,
здобувач вищої освіти,
науковий керівник: Корицька О.І,
кандидат економічних наук, доцент,
Національний університет «Львівська політехніка»

МІЖНАРОДНА ФІНАНСОВА ДОПОМОГА В БЮДЖЕТ УКРАЇНИ: ФАКТОР ВІЙНИ

Із початком повномасштабної війни, розпочатої росією, жителі України та українська економіка змушені переживати складні часи: зменшення ВВП, інфляція, знецінення національної грошової одиниці гривні, економічні збитки і руйнування промислової та соціальної інфраструктури через воєнні злочини, скоєні країною-агресором, скорочення населення. Усі ці чинники стали причиною дефіциту бюджету та появи різних форм і видів фінансової та нефінансової допомоги від країн-партнерів України. Сучасна військова техніка та озброєння, гуманітарна допомога – все це допомагає Україні розвиватись та активно вести протидію російській агресії. Однак, одним із найголовніших видів допомоги для нашої держави є міжнародна фінансова підтримка, яка першочергово спрямовується на забезпечення пріоритетних видатків та допомогу армії.

За словами міністра фінансів України, С. Марченка, Україна наразі не може самостійно забезпечити всі свої бюджетні потреби, тож ключовий фокус роботи Міністерства фінансів зміщено на роботу з партнерами й донорами для залучення коштів для фінансування бюджету. Тому джерелами фінансування державного